

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Diana

Diana, Antonino

Coloniae Agrippinae, 1656

Extremæ Vnctionis Materia

urn:nbn:de:hbz:466:1-40647

dalo, omitti potest.

Extr. Vnct. Villalobos tom. 1. tra. 10. diff. 5. num. 1. ubi putat, cessante contemptu, & scandalo, omitti posse absque ullo peccato par. 3. tract. 4. resol. 170. & part. 5. tr. 3. resol. 97. Et quidem, qui in extremis positus, potest hoc Sacramentum recipere, & sciens ac prudens omittit, contemnite illud præsumitur, secundum S. Juan. quæst. unic. artic. 7. de Extrem. Vnct. dub. 2. concl. 2. Non ita secundum Tanner. tom. 4. disp. 7. q. 1. 3. num. 56. resolutione 97. cit. §. Sed his.

2. Ex dictis sequitur, Parochum non teneri regulariter sub mortali ministrare hoc Sacramentum cum periculo mortis, ut dicemus verb. Parochus, num. 5. Nec debere aut posse simplicem Sacerdotem in defectu Parochi ministrare, nisi in certis casibus, ut dicemus infra num. 23. In casu tamen necessitatis posse etiam excommunicatum denunciatum, etiam tempore interdicti. Diximus verb. Excommunicacionis, num. 19.

EXTREMÆ VNCTIONIS

Utilitas

Extrema- Vnctio debet peccata, si adsunt, & illorum reliquias.

3. ¶ **U**Tilitas, & effectus Extremæ Vnctionis explicantur à Tridentin. sess. 14. cap. 3. his verbis: *Huius Sacramenti res est gratia Spiritus sancti, cuius Vnctio delicta; si qua sint adhuc expianda, ac peccati reliquias abstergit, & aegroti animam alleviat, & confirmat, magnam in eo divina misericordia fiduciam excitando, qua infirmus sublevatus, & morbi incommoda, ac labores levius fert, & tentationibus demonis calcaneo insidiantis, facilius resistit, & sanitatem corporis in terdum, ubi saluti animæ expedit, consequitur.*

Roborat infirmum contra tentationes.

Et confert sanitatem si expedit salutem animæ.

4. Et quod attinet ad finitatem, cum Sacramenta non operentur virtute miraculosa, sed supernaturali ordinata, non illam consequitur, qui Vnctionem differt ad Extremum vitæ, quando corpus ita est viribus destitutum, ut ad sui restorationem necessarium sit manifestum miraculum. Imò ait Pitiglian in 4. d. 23. quæst. unic. art. 5. q. 4. hoc Sacramen-

tum in extremis suscipere, esse aliquomodo tentare Deum, & virtutem Sacramenti experiri velle. Adde, quod devotio infirmi, & usus rationis effectui huius Sacramenti plurimum coadert, contrafertque vires contra tentationes, quæ infirmum in usu rationis fatigant. Non tamen multum festinandum est, quia idè dicitur Vnctio Extrema, quia non debet dari, nisi iis, qui præsumuntur in discrimine vitæ constituti. Ita Kellhusius tom. 2. in 3. part. qu. 31. art. 3. contra impudentissimum Calvinii mendacium, part. 3. tractat. 4. resol. 173. & part. 5. tr. 3. resol. 95.

Et non dif- fertur a, que ad finem vita. Sed neque debet nimis maturari.

5. Gratia huius Sacramenti confertur, quando perficitur ultima Vnctio cum sua forma essentiali, quæ est quinta. Ita Suarez tom. 4. disputat. 4. sect. 2. nu. 13. Alii putantes, singulas Vnctiones esse integrum Sacramentum, dicunt, conferrí post singulas. Sed de hoc infra, cum materia. part. 3. tractat. 4. resol. 179.

Gratia confertur post quintam Vnctionem.

EXTREMÆ VNCTIONIS

Materia.

6. ¶ **S**icut in Baptismo duplex est materia: nimirum remota, quæ est aqua, & proxima, quæ est ablutio: ita & duplex datur in hoc Sacramento: remota, & est Oleum: proxima, & est Vnctio.

Materia remota huius Sacramenti est oleum. Olivarum. Benedictum ab Episcopo in eodem anno.

7. Oleum debet esse Olivarum, & benedictum ab Episcopo in eodem anno, ex cap. litteris, de consecr. dist. 3. Sed in necessitate potest Parochus infirmum ungere oleo veteri. Ita declaravit Sac. Congregatio Episcoporum die 20. Maii 1770. apud Gavantum in Ench. verb. Extrema Vnctio, numer. 10. part. 9. tractat. 6. resolutione 46. & part. 10. tractat. 16. resolutione 81. Imò valde probabile putat Laymann lib. 5. tom. 8. cap. 2. numer. 4. materiam huius Sacramenti esse Chrisma. Unde si quis per errorem Chrismate infirmum unxisset, nihil innovandum fore, sed rem Domino commendandam: maxime, quod Vnctio

Sed in necessitate admitti potest vnum

plerum-

Et secundum aliquos
Christi.
Sufficit autem in singulis
unctionibus una gutta.

plerumque non sine scandalo iteraretur. *part. 3. tractat. 4. resolut. 176. & part. 5. tractat. 3. resolut. 90. & part. 10. tract. 11. resol. 15* Putat autem Filiuccius *tom. 1. tr. 3. cap. 4. n. 78*, non sufficere unam guttam olei in singulis unctionibus, quia non satis est ad unguendum. Sed quia ex *Regin. tom. 2. lib. 28. cap. 7. num. 13*, ea quantitas olei sufficit in hoc Sacramento, quæ aquæ sufficiens est in Baptismo, & multi DD. dicunt, in Baptismo sufficere unam guttam aquæ, ut suo loco diximus *num. 20*. probabile videretur, unam guttam olei in hoc Sacramento sufficere. Et ita docet Tannerus *tom. 4. disp. 7. quest. 1. dub. 3. num. 16*. Ad argumentum responderetur, guttam sufficere ad unguendam partem corporis aliquantam, nec plus Rituale exigere. Et alioqui si plus requireretur, ampulla olei brevi deficeret. *tr. 5. tr. 4. ref. 88. §. Notandum est. † & dubitanter olim part. 3. tract. 4. ref. 177.*

Materia proxima est unctio.

Non simplex.

Sed quintuplex.

8. Unctio verò secundum Becanum *de sacr. c. 25. quest. 7. num. 6*. ad essentiam Sacramenti, & gratiam producendam unica sufficit, quia a *9* aliud ex Scriptura, vel Ecclesiæ traditione colligitur. Et forma Ambrosiana, & Veneta non significat, nisi unam unctionem. In Baptismo quoque sufficit una immersio, & in Eucharistia una species. Et tandem in eo, qui non haberet oculos non esset necessaria unctio oculorum. Quod verò Concilium Florentinam ponat plures unctiones, non obstat, quia ponit septem, quas certum est non omnes esse necessarias: debere nihilominus adhiberi plures, juxta Ecclesiæ consuetudinem, quæ unum Sacramentum dicuntur, sicut plures Ordines, & species panis, & vini in Eucharistia. Ita ille. Et qua opinione sequitur, *ut sup. num. 5*. insinuavimus, gratiam hujus Sacramenti conferri statim, ac unctio peracta est. Sed communior, & probabilior sententia, Ledesma *to. 1. de extr. Vnct. c. 1. docet*, ad hoc Sacramentum integrandum requiri quinque unctiones, & gratiam conferri statim, ac quæ unctio cum sua forma peracta est, ac proinde si infirmus statim post primam unctionem

decedat, non consequi gratiam. *part. 3. tract. 4. ref. 170.*

9. Quibus non obstantibus, ait Marchinus *de peste part. 3. c. 6. num. 26*. Parochum in tribus casibus necessitatis posse unicam unctionem adhibere, cum conditione saltem mentaliter percepta, si est validum. Nimirum, si timeret, infirmum ante quinque unctiones decessurum, vel se peste inficiendum, vel alios ægros absque ulla prorsus unctione decessuros. Nam non est improbable, per unam unctionem acquiri aliquam gratiam habitualem, & actuaalem, imò & corporis sanitatem. Et alioqui, cum hoc Sacramentum non sit necessarium, non sit injuria infirmo, & cum adhibeatur conditio, nec Sacramento. Et obviatur periculo Sacerdotis. Ita etiam Granado *in 3. part. contr. 8. tr. un. disp. 7. nu. 12. part. 5. tr. 3. ref. 89. & olim part. 10. tract. 12. ref. 31*. Ex quibus à fortiori sequitur, quod docet Filiuccius *tom. 1. tract. 3. cap. 5. n. 129* in casu necessitatis sufficere unctionem unius oculi, auris, naris, manus, &c. cum forma generali *Indulgeat tibi Deus quicquid per visum, auditum, &c. deliquisti*. Omitten- do etiam signare signo Crucis, *part. 3. tr. 4. resol. 168. §. Sed ego. & par. 5. tr. 3. ref. 79. in fine, & 90. post medium, par. 9. tr. 9. ref. 59. p. 10. tr. 11. ref. 11. in fine.*

10. Et extra necessitatem signa Crucis omittit, ait Nugnus *in addit. ad 3. part. quest. 29. art. 6.* esse peccatum mortale, & contrarium esse improbable. Sed, secluso contemptu, & scandalo, probabilissimum est, quia nullum præceptum invenitur de hac re expressum: nec constat, consuetudinem cum tali obligatione introductam esse. Male igitur facere, qui illas extra necessitatem omittit, sed non peccare mortaliter. Ita Becanus *de Sacr. cap. 27. q. 3. n. 3. part. 3. tr. 4. ref. 178. & 168. in fine.*

11. Petes: An tempore pestis, ad contagionem vitandam, liceat infirmum ungeri virgula argentea, lignea, &c. Respondet, licere, quia hic usus non infert irreverentiam Sacramento, & jus conservandi vitam est nobis innatum. Debet autem postea talis virga purgari, &c.

At in necessitate dicunt, posse unicam adhiberi.

Et certum est, sufficere unum uncturum unum, una auris, &c.

Etiam absque signo Crucis.

Quod extra necessitatem omittit, secluso contemptu, & scandalo, non est mortale.

Fieri etiam possunt unctiones virgula argentea, &c. ad vitandam contagionem tempore pestis.

& si argentea sit, in similem usum servari, si vero lignea cremari. Ita Marchinus de peste par. 3. c. 5. num 1. & alii par. 3. tr. 4. ref. 167. & par. 5. tract. 3. resol. 79. Sed si oleum deficit, potest misceri alium non benedictum, in parva tamen quantitate. par. 9. tr. 6. resol. 44.

EXTREMÆ-VNCTIONIS.

Forma.

Forma huius 12. **H**UJUS Sacramenti forma præ sacramenti (per istam unctionem, & suam piissimam misericordiam indulgeat ubi Deus quidquid per visum (& repetitur ad singulos sensus; illos nominatim exprimendo) deliquisti, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti, Sed hæc ultima verba, in nomine Patris, & c. ait Filius eius 1. tr. 3. cap. 4. n. 86. non esse necessaria. Et idem docet Reginaldus tom. 2. lib. 28. c. 9. n. 56. de illis verbis: sanctam & piissimam, quia sine illis sensus manet integer. Idem dicendum cum Suarez tom. 4. disp. 40. sect. 3. num 13. contra Nugnum in addit. ad 3. part. tract. 1. quæst. 29. art. 9. concl. 4. de parteula, per suam misericordiam, quia causa principalis quæ hujus Sacramenti sufficienter exprimitur illis verbis, Indulgeat tibi Deus. Idem dicendum videtur de illis particulis, per visum, auditum, & c. Igitur de necessitate Sacramenti sunt illa. Per istam unctionem indulgeat tibi Deus quidquid deliquisti. Qui vero reliqua sine necessitate omitteret, peccaret. par. 3. tract. 4. ref. 175. S. Notandum, & 180. & quidem mortaliter, quia sub ista forma recederetur Sacramentum dubium, ut est communior sententia, Præpositi Lessii, Granadi imo licet Sacramentum esset validum, adhuc graviter peccaret, sicut & ille, qui consecraret vinum congelatum, licet consecratio esset valida. par. 1. tr. 1. ref. 18. quia saltem contravenitur consuetudini Ecclesiæ.

13. Hæc autem forma, ut patet, est deprecativa. Sed an indicativa foret sufficientis? Affirmat Becanus de Sacram. cap. 27. q. 7. num. 3. quia sicut Ecclesia ex illis verbis, baptizantes eos colligit hanc formam, Ego te baptizo, ita ex illis ungentes Diana. Summa.

illum, colligere potest hanc, Ego te ungo. Deinde, quia forma Ambrosiana, & Veneta non est deprecativa Tertio, quia in Confirmatione, sufficiens est hæc forma, Consigno te Chrismate, unde, & in hoc Sacramento, ungo te oleo. Nec ob stare illud Jacobi, Orent super eum. Nam forma Sacramentalis à sanctis Patribus vocatur oratio, etiam si sit indicativa. Sed negativam sententiam Nugnus in addit. ad 3. part. q. 33. art. 6. & alii adeo certam existimant, ut dicant hoc Sacramentum collatum cum forma indicativa iterandum esse sine conditione, quia non possunt esse instituta pro uno Sacramento duæ formæ nõ habentes eundem sensum. Rõgo si deprecativa est sufficiens, non erit sufficiens indicativa, cum non habeat sensum illi æquivalentem. Sed sententiã Becani probabilem putavit Suar. in 3. tr. 10. 4. disp. 40. sect. 3. n. 7. Cum quo contra Nugnum dicendũ est, validam esse hanc formam: Unge te Oleo sancto, & Deus tibi remittat quidquid peccasti, &c. quia verbis indicativis adjungitur sufficiens deprecatio. Graviter tamen peccaret, qui hac forma uteretur par. 3. tract. 4. ref. 175.

EXTR. VNCT. SVBIECTVM.

14. **E**XTREMÆ Unctionis subiectum capax, non est quicumque moriturus, sed tantum moriturus ex infirmitate, sive illa procedat ex morbo, sive ex vulnere, sive ex partu, sive ex senectute. Unde non potest ungi suspendendus, navigationem procellosam aggressurus, & c. quia Apostolus ait: Si quis infirmatur.

Extrema Unctio non potest conferri ei, qui suspendi debet.

15. Requiritur etiã usus rationis. Unde perpetuo amentibus dari non debet. Secus, si aliquando sani fuerunt, & hoc Sacramentum petierunt ex pressẽ, vel tacite in receptione aliorũ Sacramentorũ probabile sit, illos petitorios fore, si possent. Itã Zambranus de sacr. extr. unct. c. 5. dub. 2. Qui advenit in tali casu furiosum resistentem esse ligandum, & fortiter tenendum, seclusis tamen laicis ad tollendum scandalum. Quod sanẽ necessarium foret, si aliud Sacramentum recipere non potuisset. par. 2. tract. 14. ref. 84.

Sed tantum infirmis. Usus rationis habentibus. Unde non debet conferri perpetuo amentibus. Qui nunquã mentis compotes fuero, nec alia Sacramenta susceperẽ.